

L'art de la provocació

«És possible que els carrers no siguin nostres, però ara per ara la violència -física, verbal i judicial- ha estat sempre seva. I així ha de seguir sent»

Estan crescuts. Se senten guanyadors i no els en falten motius, des que una de les mil jugades mestres del sobiranisme els va permetre ser la força més votada a les últimes eleccions.

Els vam regalar l'argument del triomf electoral i, a poc a poc, derrapada rere derrapada de l'independentisme, ara ja s'atreveixen amb tot. Quan no surten a tallar llaços grocs, se salten un control de seguretat a l'aeroport, i han acabat citant els adversaris polítics per resoldre greuges fora de l'hemicicle.

El diputat d'ERC Rubén Wagensberg va denunciar que el portaveu de Ciudadanos al Parlament, Carlos Carrizosa, l'havia desafiat a heure-se-les al carrer, cosa que aquest va negar amb el recurs de perdonavides de dir-li malament el cognom.

La cosa hauria quedat en la paraula de l'un contra la de l'altre -i en una nova amonestació salomònica del president Torrent- si no fos perquè Carrizosa té antecedents. Aquesta mateixa setmana, Lluís Llach va revelar a RAC1 que el portaveu taronja havia insultat i amenaçat els diputats independentistes en el ple del 27-O.

I si no fos perquè ja va ser protagonista d'una opereta quan va voler retirar llaços grocs d'uns escons que no eren seus i que estaven buits perquè pertanyien a polítics empresonats o exiliats. Vaja, que l'història del deixeble avantatjat de Jordi Cañas invita, certament, a imaginar-se'l reptant un rival com si fos un central de tercera regional o un porter de discoteca.

S'ha d'admetre que Carrizosa fa el seu paper de manera esplèndida. En les situacions més tenses, pren el centre de l'escena i evita que la seva líder, Inés Arrimadas, hagi de baixar al fang que proposa el seu partit. Això sí: de cara a la galeria, es lamenten que hi hagi polítics independentistes que no els saluden quan es creuen als passadissos del Parlament.

Desconec les habilitats pugilístiques de Carrizosa i Wagensberg, però és evident que res hauria agradat més a Ciudadanos que els acceptessin el duel. I si hi haguessin arribat a temps les càmeres amigues, encara millor. Això és el que han intentat des del principi i, de moment, és l'únic triomf que no els hem concedit.

És possible que els carrers no siguin nostres, però ara per ara la violència -física, verbal i judicial- ha estat sempre seva. I així ha de seguir sent. Perquè la provocació no es converteix en art fins que algú cau al parany.